

W TYM NUMERZE:

- *Ciemno wszędzie, głucho wszędzie. Co to będzie? Co to będzie?* - czyli czym były Dziady i co mają wspólnego z dniem Wszystkich Świętych (s. 2-3)
- Polska droga ku wolności i niepodległości (s. 4-6)
- Kalendarium historyczne (s. 7)
- Wyniki konkursu "Fotozagadka" (s. 8-12)
- Wyniki "Nadaj tytuł nauczycielowi" (s. 13-14)
- "1000 powodów, by czytać" (s.15)
- Powtórka z języka polskiego przed egzaminem (s. 16-17)

*Ciemno wszędzie, głucho wszędzie,
Co to będzie, co to będzie?*

~ Adam Mickiewicz

Od tych słynnych słów Adam Mickiewicz rozpoczyna *Dziady II*. Ten tekst ten jeszcze wielokrotnie będzie powtarzany przez Chór i potęgował nastój tajemniczości w dramacie. O czym zatem Mickiewicz pisał? Czym były tytułowe *Dziady*? I w końcu, co mają wspólnego ze świętem zmarłych?

Adam Mickiewicz pracę nad *Dziadami II* rozpoczął w 1820 roku. W 1823 r. dramat zostaje po raz pierwszy opublikowany.

Tytułowe *dziady* to święto pogańskie. Obchodzono je jesienią, w nocy z 31 października na 1 listopada i wiosną około 2 maja (w zależności od faz księżyca). Akcja dramatu dzieje się jednak jesienią. Bez wątpienia ten pogański obrzęd stał się inspiracją do powstania całego cyklu dramatów A. Mickiewicza.

Wracając jednak do samego obrzędu...

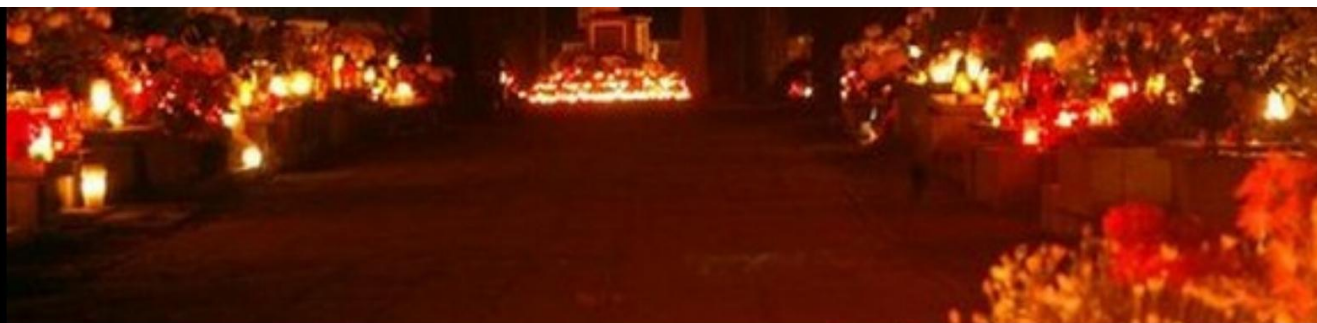
Celem ceremonii było ugoszczenie duszy zmarłego, poprzez poczęstunek (często wśród przygotowanego jadła znajdował się np. miód, kasza, jaja, kutia, wódka). Uczty organizowane były najczęściej w domach lub na cmentarzach.

W innych regionach prócz jedzenia należało umożliwić duszom również wykąpania się, dlatego na tę okoliczność przygotowywano saunę.

ogniska, po to, by dusze mogły się ogrzać, a ogień miał oświetlać im drogę do bliskich.

Zaskakujące może okazać się również to, że w wielu regionach *dziadami* nazywano również wędrownych żebraków. Okazuje się, że w wierzeniach ludowych traktowani byli oni jak medium, które ma specjalne zdolności łączenia ich z tamtym światem. W noc z 31 października na 1 listopada proszono ich o modlitwę za

Rozpalano również

zmarłe dusze, a w zamian często otrzymywali datki pieniężne lub przygotowany dla zmarłych poczęstunek.

Święto zmarłych wiązało się również z zakazem wykonywania pewnych czynności, które mogłyby zakłócić spokój zmarłym. Na przykład:

Zakazywano m.in. głośnych zachowań przy stole i nagłego wstawania (co mogłoby wystraszyć dusze), sprzątnięcia ze stołu po wieczerzy (żeby dusze mogły się pożywić), wylewania wody po myciu naczyń przez okno (aby nie oblać przebywających tam dusz) palenia w piecu (tą drogą – jak wierzono – dusze niekiedy dostawały się do domu) czy szycia, tkania lub przędzenia (żeby nie przyszyć lub uwiązać duszy, która nie mogłaby wrócić na „tamten świat”).

Wraz z rozprzestrzenianiem się chrześcijaństwa, obrzęd dziadów był zakazywany. Jednak do dzisiaj możemy doszukać się pewnych tradycji, które od tamtych czasów są w nas nadal głęboko zakorzenione. Staropolskie dziady zastąpiono dzisiaj niczym innym jak Zaduszkami. Natomiast na wschodzie Polski oraz na Białorusi i Ukrainie do dzisiaj praktykowane jest przynoszenie na groby zmarłych jedzenia.

DEMOTYWATORY.PL

Halloween? Dziady głupcy!

POLSKA DROGA KU WOLNOŚCI I NIEPODLEGŁOŚCI.

Listopad 1918 roku. Koniec I wojny światowej, ale i także odzyskanie przez Polskę niepodległości po 123 latach nieobecności na mapach politycznych Europy i świata. Stało się to dzięki wytrwałości i ofiarności części polskiego społeczeństwa, które w okresie zaborów przekazywało nowym pokoleniom Polaków przywiązanie do języka i kultury narodowej. To dzięki I wojnie światowej, w której naprzeciwko siebie stanęły armie zaborców Polska mogła odzyskać niepodległość, ponieważ państwa te złamały swoją dotychczasową politykę wobec Polaków. Pomimo ponad wieku politycznego niebytu, dodatkowo wzmocnianego przez zaborców poprzez krwawe tłumienie polskich powstań narodowych, represji, polityki rusyfikacji i germanizacji na przełomie XIX i XX stulecia naród Polski nigdy nie porzucił swoich marzeń o wolności i niepodległości. Podczas tych 123 lat niewoli społeczeństwo polskie podejmowało się różnych inicjatyw, które miały wzmocnić poczucie polskości wśród wszystkich warstw społeczeństwa.

Ignacy Jan Paderewski w Poznaniu

Praktycznie wszystkie polskie partie polityczne przełomu wieków jako jeden z najważniejszych postulatów uważało odzyskanie przez nasz kraj niepodległości.

Nadzieją na odzyskanie niepodległości w ostatnich latach przed I wojną światową były spory, do których dochodziło wśród państw zaborczych. Kryzysy międzynarodowe będące bezpośrednią przyczyną Wojny kończącej wszystkie wojny (bo tak nazywano niegdyś I wojnę światową) były jednocześnie motorem napędowym dla społeczeństwa polskiego, które na skomplikowanej sytuacji międzynarodowej chciało skorzystać odbudowując swoją niepodległość. Miało to odwzorowanie choćby w licznych organizacjach o charakterze patriotycznym, czy nawet zbrojnym zakładanym przez Polaków pod zaborami tuż przed wojną.

Kiedy w połowie roku 1914 rozpoczynała się I wojna światowa, polscy działacze niepodległościowi mieli rozbieżne zdanie odnośnie tego, kogo wspomóc podczas wojny, tak, aby po jej zakończeniu oczekiwać nagrody pod postacią odzyskania niepodległości, lub chociaż większej autonomii.

Wyszczególnić można dwa obozy – proaustriacki i prorosyjski.

6 sierpnia 1914 Józef Piłsudski na czele kompanii kadrowej przekroczył granicę rosyjską, wkraczając de facto do zaboru rosyjskiego. Bardzo szybko wielu Polaków wstąpiło w szeregi armii austriackiej. Z ochotników utworzono trzy brygady, w łącznej sile ok. 25 tysięcy żołnierzy. Dowództwo nad pierwszą z nich objął sam Piłsudski. Legiony walczyły z Rosjanami (co tragiczne, często z Polakami odzianymi w mundury carskiej armii) na froncie wschodnim. Jeszcze latem 1914 roku polscy politycy będący zwolennikami powstania Polski pod auspicjami państw centralnych powołali w Krakowie Naczelny Komitet Narodowy, który miał zabiegać o sprawę polską wśród władz niemieckich i austriackich. Po drugiej stronie barykady stali polscy politycy skupieni na wizji odbudowy Polski przy aprobacie Rosji. Utworzyli oni w Warszawie Komitet Narodowy Polski.

Warto wspomnieć, że po stronie rosyjskiej również powstawały typowo polskie oddziały wojskowe – Legion Puławski.

Sytuacja na ziemiach polskich zmienia się diametralnie w 1915 roku, kiedy to państwa centralne zajmują obszar zaboru rosyjskiego, którego nie opuszczają już praktycznie do końca wojny.

To wcale jednak nie oznacza, że politycy polscy skupieni wokół opcji odzyskania niepodległości przy pomocy Rosji rezygnują – wręcz przeciwnie. Najbardziej rozpoznawalny i mający największe zasługi spośród tych polityków – Roman Dmowski przenosi się wkrótce do Paryża, gdzie jego głos szybko staje się głosem milionów Polaków kierowanym do władz i społeczeństw państw Ententy.

Ważnym momentem w całej historii odzyskania przez Polskę niepodległości jest listopad 1916 roku. Na dwa lata przed faktycznym odzyskaniem niepodległości – cesarze Austrii i Niemiec zapowiedzieli odrodzenie państwa polskiego na ziemiach, które państwa centralne odebrały Rosji w wyniku ofensywy w 1915 roku. Tak oto na ziemiach zaboru rosyjskiego miała powstać Odrodzona Polska, a dokument, który to zapowiadał przeszedł do historii jako Akt 5 listopada. Dokument ten był jednak niczym więcej jak pustą deklaracją,

celem której było pozyskanie do armii Polaków, którzy mieli się bić z wrogami państw centralnych.

W 1917 roku wspomniane już wcześniej Legiony Polskie przeszły z austriackiego pod niemieckie dowództwo. Niemcy – znani ze swojej polityki germanizacyjnej i niechęci do Polaków nie zrobili dobrego wrażenia na Legionistach. Ci obawiali się, że nadzwyczajny, narodowy charakter ich formacji zostanie zatarty. Do doprowadziło do tzw. Kryzysu przysięgowego. Dodatkowo w 1917 roku doszło do dużych zmian na froncie. Co najważniejsze – w Rosji wybuchła rewolucja, obalono carat, a do wojny przyłączyły się Stany Zjednoczone. To wszystko doprowadziło do zmiany postrzegania przez Polaków stron, które mogły w przyszłości pomóc w odzyskaniu upragnionej niepodległości.

Przedstawicielami sprawy polskiej wśród wielkich ówczesnego świata nie należy upatrywać jedynie wśród ówczesnych polskich polityków. Silnymi lobbystami na rzecz odzyskania przez

Polskie niepodległości i swoistymi ambasadorami sprawy polskiej na świecie byli także ludzie związani z kulturą - z chęcią wykorzystujący swoją sławę do propagowania potrzeby stworzenia wolnej i niepodległej Polski po wojnie. Najlepszym przykładem takiej osoby był Ignacy Jan Paderewski, który w owym czasie był gwiazdą muzyki na niewyobrażalną wręcz skalę. To dzięki jego memoriałowi, sprawę Polski i Polaków niezwykle uważnie zaczął obserwować amerykański prezydent Woodrow Wilson (prywatnie wielki fan Paderewskiego), a jednocześnie mocno zabiegać o utworzenie po wojnie państwa polskiego.

Latem 1917 roku we Francji zaczęto formować polską armię, która stanowiła dużą pomoc dla Ententy podczas walki z państwami centralnymi (choć sprawdzono ich wartość bojową dopiero pod koniec wojny). Armię tą (przez kolor mundurów) nazwano Błękitną.

Szalejąca w Rosji rewolucja zmusiła władze rewolucyjne do zakończenia zaangażowania w I wojnę światową i skupienia się na wojnie domowej, która wybuchła w Rosji w wyniku samej rewolucji. Doprowadziło to do serii niekorzystnych ustaleń pomiędzy rewolucyjną Rosją, powstającą ze zgliszczy wojennych Ukrainą i państwami centralnymi. To z kolei spowodowało porzucenie nadziei ostatnich polityków związanych z opcją odzyskania niepodległości u boku państw centralnych (część terytoriów nadanych Ukrainie było w ocenie Polaków terytorium polskim).

Koniec I wojny światowej na zachodzie Europy jesienią 1918 roku, rozpad Austro-Węgier, ucieczka Cesarza niemieckiego do Holandii przyspieszył działania Polaków mające na celu pozabawienie realnej władzy Austriaków i Niemców na terenach Polskich. Uwolniony z niemieckiej niewoli (w wyniku

wspomnianego wcześniej Kryzysu przysięgowego) Józef Piłsudski udaje się do Warszawy, gdzie 11 listopada 1918 roku przejmuje z rąk Rady Regencyjnej pełnię władzy cywilnej i wojskowej jednocześnie przyjmując funkcję Naczelnika Państwa. Jednak historia faktycznego odzyskania przez Polskę pełnej niepodległości dopiero się rozpoczynała, a jej końca należy upatrywać faktycznie dopiero w 1919 lub nawet 1920 roku...

~AK

CIEKAWOSTKI

11 listopada 1918 roku zakończyła się I wojna światowa. Ententa oraz Cesarstwo Niemieckie podpisują rozejm w wagonie kolejowym pod Compiègne we Francji

Świętowanie odzyskania niepodległości 11 listopada wybrano już w II Rzeczypospolitej, ponieważ tego dnia Rada Regencyjna przekazała władzę zwierzchnią Józefowi Piłsudskiemu

Tak naprawdę Rada Regencyjna ogłosiła niepodległość Polski 7 października 1918 roku

Początkowo Święto Niepodległości obchodzono jedynie w wojsku. W 1937 roku ustanowiono 11 listopada świętem narodowym

Podczas II wojny światowej polskie podziemie i Polacy mimo represji starali się świętować 11 listopada. Przejawem świętowania było przykładowo pisanie w przestrzeni publicznej haseł „Jeszcze Polska nie zginęła”

Od 1945 roku Polacy obchodzili Narodowe Święto Odrodzenia Polski w rocznicę manifestu PKWN (22 lipca), data 11 listopada do roku 1989 była przemilczana (wyjątkiem są czasy tzw. „festiwalu Solidarności (1980-1981).

Historyczne kalendarium na listopad

- 2 listopada 1925 – powstanie Grobu Nieznanego Żołnierza w Warszawie
- 3 listopada 1771 – nieudana próba porwania polskiego króla Stanisława Augusta Poniatowskiego przez konfederatów barskich
- 5 listopada 1370 – umiera Kazimierz III Wielki
- 7 listopada 1806 – wybuch powstanie wielkopolskie
- 10 listopada 1444 – Śmierć Władysława Warneńczyka
- 13 listopada 1308 – zajęcie Gdańska przez Krzyżaków
- 15 listopada 1902 – uruchomienie kolei warszawsko-kaliskiej
- 18 listopada 1965 – list biskupów polskich do biskupów niemieckich
- 19 listopada 1557 – zostaje zamordowana królowa Bona
- 21 listopada 2006 – katastrofa górnicza w kopalni Halemba
- 25 listopada 1795 – abdykacja Stanisława Augusta Poniatowskiego
- 26 listopada 1855 – zmarł Adam Mickiewicz
- 27 listopada 1806 – wojska Napoleona zajmują Warszawę
- 28 listopada 1627 – bitwa morska pod Oliwą
- 29 listopada 1830 – wybuch powstanie listopadowe

WYNIKI KONKURSU FOTOZAGDAKA

Wiemy jak bardzo spodobał Wam się konkurs "Fotozagadka", który został zorganizowany z okazji tegorocznego święta nauczycieli, dlatego publikujemy rozwiązanie konkursu. Przypominamy, że najwięcej fotografii (14/20) udało się dopasować Kamili i Gabrieli Gdowskim oraz Julii Samoląg. Zwycięzcyom jeszcze raz serdecznie gratulujemy!

Przedstawiamy postać, której odgadnięcie sprawiało najwięcej kłopotów naszym uczniom. Któżby się spodziewał, że ten jasnowłosy chłopiec dzisiaj jest brunetem! Zdjęcie nr 1 należy do Pana Marcina Kobosa.

Dziewczynka z tym oldschoolowym Świętym Mikołajem w okularach przeciwsłonecznych, to Pani Anna Dziecioł.

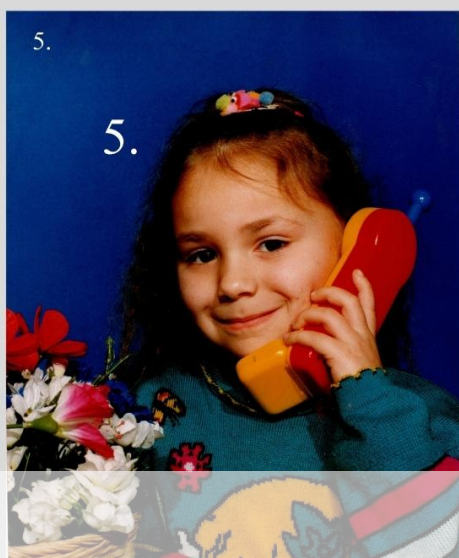

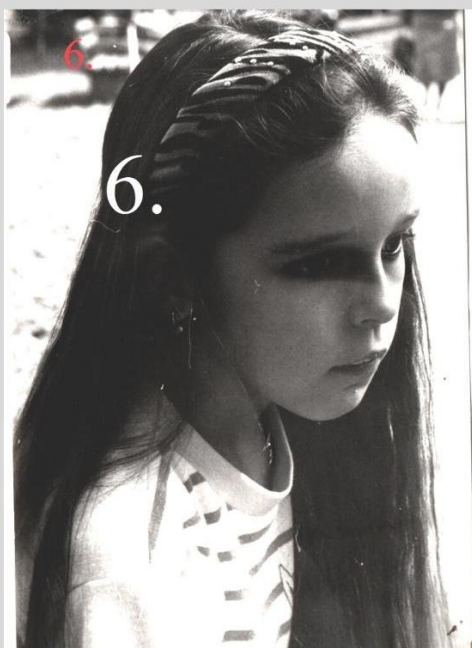
Tego zdjęcia chyba nikt nie zgadł...
A spójrzcie tylko co dziewczynka
trzyma w lewej ręce? To
wystarczająca podpowiedź. Z flagą
Niemiec Pani Anna Słowik!

Kto dokładnie przyjrzał
się twarzy dziewczynki ze
zdjęcia numer 4, na
pewno od razu wiedział,
że to Pani Kasia
Gorzelana.

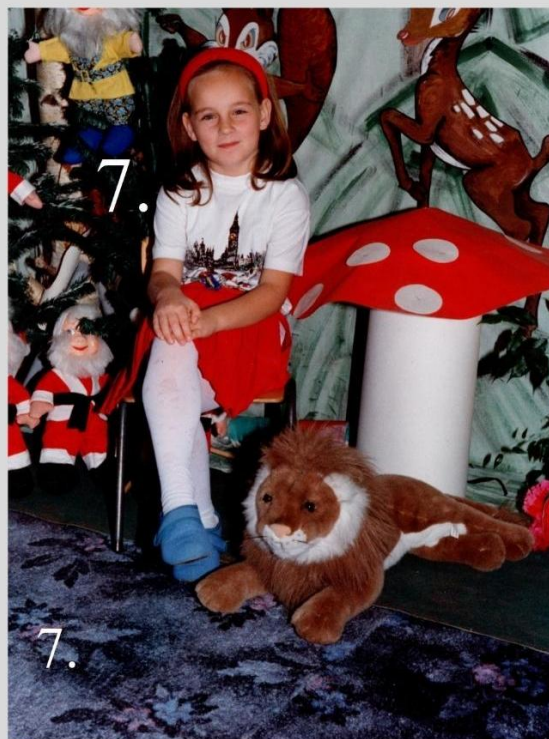
Prawie wszyscy zgadli, że
do zdjęcia, z telefonem i w
sweterku z "Czarodziejką z
księżycą", pozuje Pani
Anna Dudniczek.

Ta piękna dziewczyna ze zdjęcia nr 6, w długich, ciemnych włosach, to Pani Daria Koralewska.

Na zdjęciu, w jesiennym klimacie, Pani Magdalena Łabrzycka.

Uroczą dziewczynką, ze zdjęcia nr 8, to Pani Małgosia Matczak.

Czy Pani Ania Cieślak nadal używa tej miny? ;)

Pani Ola Bielakowska-Bekier.

Większość myślała, że na zdjęciu znajduje się Pan Kobos, tymczasem to Pani Karolina Błaszyk!

Zdjęcie numer 12 również sprawiało odgadującym wiele kłopotów. Na zdjęciu Pani Agnieszka Jankowiak.

Nie wiadomo z jakich przyczyn większość wpisywała, że na zdjęciu numer 13 znajduje się Pani Matczak. Przecież na pierwszy rzut oka widać, że to Pani Ula Narożna.

Po oczach widać, że na zdjęciu numer 14 jest Pani Dorota Mizera!

Na zdjęciu z przerażającym misiem Pani Agnieszka Teska-Kluczyńska.

No cóż... W przypadku tego zdjęcia nikt nie miał wątpliwości. Na zdjęciu Pani Dorota Zygmąńska.

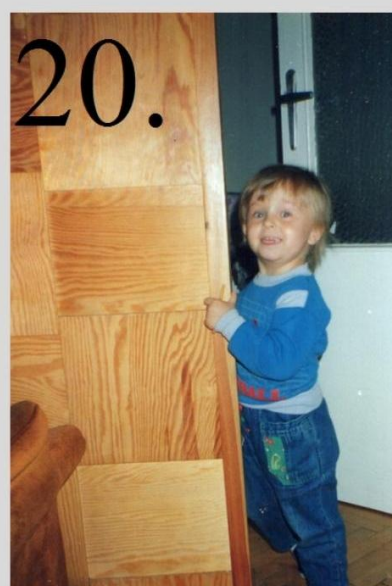
Nawet rodzice, po opublikowaniu zdjęcia na szkolnym facebooku, nie mieli wątpliwości, że na zdjęciu znajduje się Pani Magda Polińska.

Pani Aleksandra Stasiak

Pani Paulina Fiksa

Pani Marta Kazmierczak-Con

NADAJ TYTUŁ NAUCZYCIELOWI

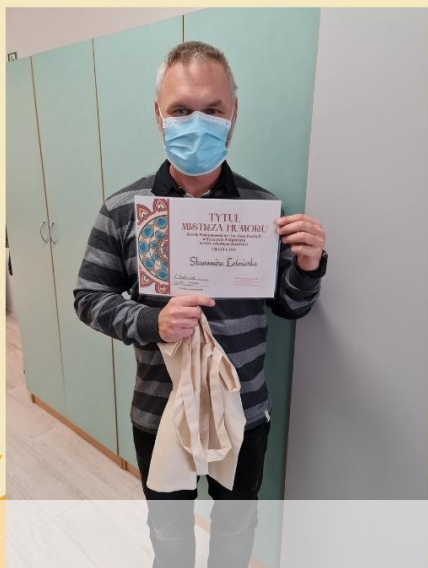
Z okazji tegorocznego święta nauczycieli uczniowie mieli okazję nadać nauczycielom tytuły. Poniżej prezentujemy galerię zwycięzców.

Pani Magdalena Polińska otrzymała tytuł "Mistrza elegancji".

Pan Michał Kwiatkowski w ocenie wielu uczniów zasłużył na tytuł "Dobrego policjanta".

Pan Sławomir Leśniarek został "Mistrzem humoru".

Pani Monika Gowin otrzymała tytuł "Super jedyŃki".

"Luzakiem roku" został Pan Aleksy Kowalczyk.

Tytuł "Mistrza ciętej riposty" trafił do Pana Pawła Rutkowskiego.

Pan Dariusz Budziński - "Kamienna twarz".

Pani Anna Cieślak - "Gawędziarz roku".

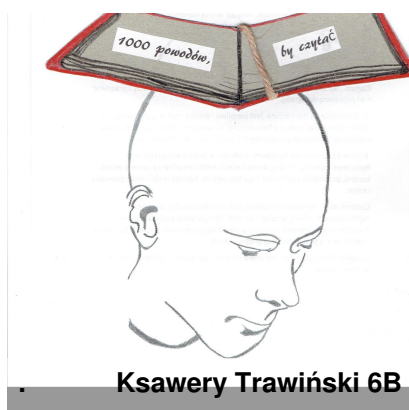
Pan Marcin Kobos - "Nauczyciel z pasją".

Pani Roma Szymaniak - "Stróż porządku".

Pani Katarzyna Górzyńska - "Sokole oko".

Nie mogło być inaczej! Tytuł "Monisia roku" trafił do Pani Darii Koralewskiej!

1000 POWODÓW, BY CZYTAĆ

Ksawery Trawiński 6B

Serdecznie zachęcamy do głosowania na pracę ucznia naszej szkoły (Ksawerego Trawińskiego kl. 6B) w konkursie "1000 powodów, by czytać". Wszelkie informacje zamieszczamy poniżej.

Główną nagrodą w konkursie jest otrzymanie, aż tysiąca egzemplarzy książek do biblioteki szkolnej! Głosowanie rozpoczyna się 02.11 poprzez aplikację mobilną "Empik".

Głosy można oddawać każdego dnia. Pomóżcie zdobyć nam wymarzoną nagrodę! :)

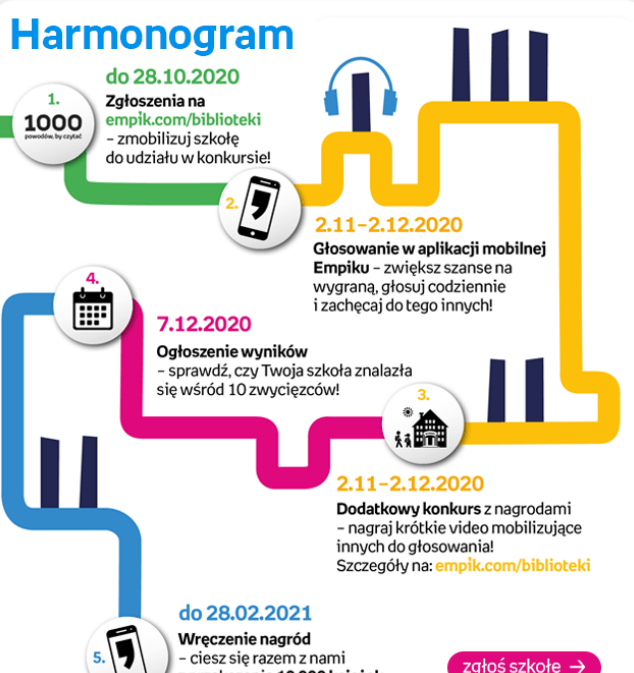
Po lewej stronie zamieszczamy pracę Ksawerego!

KONKURS

Pomóż naszej szkole wygrać **1000 książek** do biblioteki oraz **czytniki e-booków** od Empik Go!

Głosuj codziennie w aplikacji mobilnej Empiku w dniach **2.11-2.12.2020**

Jak głosować w konkursie dla bibliotek szkolnych?

1. Pobierz darmową aplikację mobilną Empik
2. Uruchom aplikację i zaloguj się lub zarejestruj w programie Empik Premium / Premium Free
3. Wybierz szkołę, na którą chcesz zagłosować
4. Głosuj codziennie od 2.11-2.12.2020
5. Sprawdzaj na bieżąco wyniki głosowania w aplikacji mobilnej

OSTATNI DZWONEK PRZED EGZAMIENEM

*Drodzy Czytelnicy,
egzamin ósmoklasisty zbliża się
wielkimi krokami. Z tego powodu
nasza redakcja zdecydowała się
na comiesięczne publikowanie
różnych zagadnień, które warto
powtórzyć przed egzaminem.
Na pierwszy rzut, język polski.*

CZYM JEST LIRYKA?

Liryka to jeden z trzech rodzajów literackich obok epiki i dramatu.

Cechy:

- bogactwo środków stylistycznych
- podział na wersy i strofy
- często występują rymy
- obecność podmiotu lirycznego,

Do gatunków lirycznych zaliczamy:

- pieśń
- hymn
- tren
- fraszka
- sonet

TYPY LIRYKI:

liryka bezpośrednia - podmiot mówiący wyraża swoje przeżycia wprost, bezpośrednio.
Obecność podmiotu wskazują czasowniki w 1 os. (l. poj. lub l. mn.) oraz zaimki (np. mój, twój, ja).

OSTATNI DZWONEK PRZED EGZAMIENEM

Najważniejsze elementy utworu lirycznego:

Podmiot liryczny -

osoba mówiąca. Fikcyjna osoba wyrażająca w wierszu swoje emocje, poglądy, myśli.
UWAGA! Autor wiersza nie jest podmiotem. Podmiot jest natomiast tworem poety.

Adresat utworu - (odbiorca).

Osoba, do której zwraca się podmiot. Nie zawsze musi być ujawniony.

wers - jedna linijka wiersza

strofa - (zwrotka) wyodrębniona graficznie część utworu. Zbudowana co najmniej z dwóch wersów

refren - powtarzający się fragment wiersza

rym - powtórzenie jednakowych lub podobnych zakończeń wyrazów